

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. CPR-2139-2/ČJ-2015-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2015, č. j. 2 A 44/2015 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, jakožto stěžovatel, brojí kasační stížností proti rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba vůči shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo, krom dalšího, zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán“) ze dne 14. 12. 2014, č. j. KRPA-13629-184/ČJ-2011-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1, 2 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 427/2010 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o uložení správního vyhoštění stěžovatelů, se stanovením doby,

po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky v délce dvou let. Dle výroku prvostupňového rozhodnutí pak tato doba počíná okamžikem, kdy stěžovatel pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování stěžovatele byla stanovena na 45 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Výrokem bylo nakonec i konstatováno, že se na účastníka řízení nevztahují důvody dle § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly jeho vycestování.

Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného správní žalobou, v níž zejména namítal, že nebyl správními orgány dostatečně zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, jak vyžaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatel v žalobě namítal, že řízení před správním orgánem bylo nepřípustně rozšířeno o další skutkovou podstatu, a to v rozporu se zájmy účastníka řízení. Krom toho byla dle stěžovatele jak forma, tak i délka uloženého opatření (správního vyhoštění) vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem jeho případu. V souvislosti s tímto dodal, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Při jednání nařízeném ve věci městským soudem stěžovatel nadto uvedl, že v průběhu pět let trvajícího správního řízení o správním vyhoštění stěžovatele došlo k významnému snížení nebezpečnosti jeho jednání, avšak žalovaný tuto skutečnost nevzal v úvahu, přestože mu to zákon o pobytu cizinců umožňuje. Z důvodu, že se stěžovatel za posledních pět let nedopustil žádného protiprávního jednání, měl žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit je správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Městský soud v odůvodnění napadeného zamítavého rozsudku nejdříve zevrubně zrekapituloval rozhodnutí žalovaného, stejně jako podstatný obsah správního spisu, a poté vypořádal jednotlivé žalobní námitky stěžovatele. Nejprve městský soud konstatoval, že stěžovatel není dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť nežije se svým synem, občanem České republiky, ve společné domácnosti. Městský soud dále uvedl, že se neztotožňuje s námitkou stěžovatele stran nedostatečného zjištění skutkového stavu, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti, neboť z obsahu správního spisu i prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá opak, přičemž dle názoru městského soudu se správní orgány snažily zjistit skutečný stav věci bez ohledu na to, zda výsledek zjištění bude svědčit ve prospěch stěžovatele či nikoliv. Ve vztahu k námitce stěžovatele stran nepřípustného rozšíření předmětu řízení správním orgánem městský soud naznal, že ani tato není důvodná, neboť správní orgán v době zahájení řízení nevěděl o tom, že stěžovateli bylo již v minulosti pravomocně uloženo správní vyhoštění. O této okolnosti se správní orgán dozvěděl až skrze provedenou lustraci osoby stěžovatele, přičemž bez zbytečného odkladu o předmětnou skutkovou podstatu předmět řízení rozšířil. Obsáhle pak městský soud odůvodnil svůj závěr o nedůvodnosti jak námitky nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění tak i námitky nepřiměřenosti jeho délky. Stejně tak dospěl k závěru o nedůvodnosti námitky nepřiměřenosti zásahu, který do jeho soukromého a rodinného života dané uložení správního vyhoštění představuje.

Proti napadenému rozsudku brojí stěžovatel včas podanou kasační stížností, kterou se domáhá jeho zrušení. Důvody jejího podání ztotožňuje s těmi uvedenými v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V obecné rovině stěžovatel namítá, že „*odůvodnění napadeného rozhodnutí je chaotické, nesystematické a nepřehledné a lze jej označit jako plynulý myšlenkový proud, který však alespoň dle možností*

pokračování

právního zástupce stěžovatele v podstatě znemožňuje jednotlivé argumenty vymezit a proti těmto brojít...odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje věty, které na sebe logicky nenaazují, a věty, které nejsou ukončeny, kdy tento nedostatek spolu s výše uvedeným činí napadené rozhodnutí v podstatě nesrozumitelným a nepřezkoumatelným.“

Konkrétně pak stěžovatel namítá, že se městský soud nevypořádal s námitkou vznesenou při jednání ve věci nařízeném, dle které s ohledem na délku vedeného řízení a opakovaná nezákonná rozhodnutí je výrazným způsobem snižována společenská škodlivost jednání stěžovatele. Stěžovatel dodává, že si je vědom skutečnosti, že správní řád ani zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádnou lhůtu, po které by nebylo možno rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, avšak vedení správního řízení po dobu téměř pěti let považuje za neakceptovatelné.

Dále stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že doba neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky přesahovala dobu zdejšího pobytu oprávněného. Tento závěr napadá stěžovatel jako věcně zjevně nesprávný, jenž mohl mít vliv na způsob, jakým městský soud posoudil přiměřenost uložení správního vyhoštění stěžovateli. Stěžovatel konkretizuje, že sedm a půl roku pobýval v České republice oprávněně, a pouze tři a tři čtvrtě roku neoprávněně. Stěžovatel se vymezuje vůči závěru městského soudu o neoprávněnosti jeho pobytu v době probíhajícího správního řízení, neboť oprávněnost jeho pobytu je dána již s odkazem na principy spravedlivého procesu. I kdyby však stěžovatelův pobyt na území České republiky v čase probíhajícího správního řízení byl neoprávněný, nelze stěžovateli přičítat k tíži, že řízení trvá téměř pět let. Stěžovatel navíc podával v průběhu vedeného řízení o správním vyhoštění opakovaně žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, které jej dle § 87y zákona o pobytu cizinců k pobytu opravňovaly.

Žalovaný pro účely vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkázal na obsah spisového materiálu s tím, že způsob rozhodování správního soudu „nehodlá blíže komentovat.“

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Zjistil přitom, že kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou advokátem, a že není nepřipustná dle § 104 s. ř. s. O přípustnosti kasační stížnosti proto usoudil kladně. Pokud jde o stěžovatele, nemá Nejvyšší správní soud o jeho totožnosti pochyb, navzdory tomu, že v žalobě, v záhlaví rozsudku městského soudu i v kasační stížnosti, je uveden nesprávný rok jeho narození (1982 místo 1980). Veškerá rozhodnutí vycházejí ze správného údaje korespondujícího se stěžovatelovými osobními doklady.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítá nesrozumitelnost odůvodnění napadeného rozsudku, kterou shledává v takové intenzitě, že způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Odůvodnění považuje za nepřehledné, nesystematické a chaotické, představující spíše mechanický záznam myšlenkového toku pisatele rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se otázkou nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí ve správním soudnictví zabýval v minulosti mnohokrát, přičemž ve vztahu k nyní projednávané věci se jeví jako vhodné odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130 (dostupné z www.nssoud.cz), kde se vyslovil tak, že „[z]a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo

rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“

Jelikož stěžovatelova námitka je v této části navýsost obecná, nelze než rovněž obecně konstatovat, že Nejvyšší správní soud sice v napadeném rozsudku našel některá ze stěžovatelem vytýkaných pochybení, tato se však nevyskytují v takové míře, že by snad zastřely úvahy, na základě kterých městský soud k zamítavému výroku rozsudku dospěl. Ačkoli je část odůvodnění, v níž se městský soud zabývá popisem dosavadního průběhu řízení před správními orgány a jejich soudním přezkumem, poněkud hypertrofovaná, nelze odhlédnout od faktu, že je tato vlastnost dané části odůvodnění poplatná zejména dvojímu zrušení rozhodnutí žalovaného ze strany městského soudu a s tím souvisejícím dvojím zrušením prvostupňového rozhodnutí žalovaným. Správní orgány pak musely v průběhu téměř pět let trvajícího řízení o správním vyhoštění zohledňovat zásadní změny skutkového stavu, včetně podstatných změn výpovědí některých účastníků, resp. svědků.

Pokud jde o stěžovatelem namítanou „chaotičnost“ odůvodnění napadeného rozsudku, nemůže se s touto výtka Nejvyšší správní soud ztotožnit. Městský soud nejprve přistoupil k zevrubnému popsání dosavadního procesního vývoje ve věci, včetně vývoje správního řízení. Dále dle své úvahy vyzdvihl relevantní skutkové okolnosti, plynoucí z jemu poskytnutého spisového materiálu. Pokud jde o jednotlivá žalobní tvrzení stěžovatele, vypořádával tyto městský soud postupně, v rámci jednotlivých odstavců svého odůvodnění, kdy tyto odstavce uvozuje výsledkem uvážení o důvodnosti té které konkrétní žalobní námitky, s následným popsáním úvah, na základě kterých k takovým závěrům dospěl. Tyto úvahy jsou formulovány dostatečně zřetelně, aby je bylo možné přezkoumat, tedy posoudit, do jaké míry jsou podloženy, opodstatněny, relevantní či věcně správné. Nelze tedy důvodně tvrdit, že je odůvodnění napadeného rozsudku chaotické a že znemožňuje precizaci dostatečně konkrétních kasačních námitek.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž tvrdil, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud opomněl jakkoli se vyjádřit k námitce vznesené stěžovatelem během jednání před městským soudem. Tato námitka měla spočívat v tom, že s ohledem na délku vedeného řízení a opakovaná nezákonná rozhodnutí je výrazným způsobem snižována společenská škodlivost jednání stěžovatele, což měly dle stěžovatele správní orgány ve svých rozhodnutích zohlednit alespoň ve vztahu k přiměřenosti stanovené doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky.

Je pravdou, že v rozsudku ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 111, Nejvyšší správní soud v souvislosti s požadavky na přezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví konstatoval, že *„krajský soud je povinen se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami. Zamítne-li žalobu, přičemž se opomene zabývat byť i marginální námitkou, nezbytvá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], byť i důvodnost námitky by Nejvyšší správní soud mohl sám spolehlivě posoudit podle obsahu spisu.“* Judikatura v podobných případech však rovněž váží konkrétní skutkové okolnosti.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádání takové námitky v skutku nenalezl. Je přitom třeba podotknout, že stěžovatelem označená žalobní námitka byla svou povahou rozšířením stěžovatelovy žalobní argumentace a je třeba ji nazírat jako přípustně vznesenou. Nejvyšší správní soud sice shledal, že odůvodnění napadeného rozsudku neobsahuje výslovné vypořádání této námitky, nicméně městský soud o této námitce nepřímou pojednal na str. 13 odůvodnění napadeného rozsudku, když z jeho závěru

pokračování

o přiměřenosti uložení správního vyhoštění je zřejmé, že nepovažuje danou námitku za opodstatněnou. Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že nedůvodnost stěžovatelem označené námitky je zjevná *prima facie*, protože by zrušení napadeného rozsudku jenom pro nedostatek jejího explicitního vypořádání bylo postupem toliko formálním, postrádajícím jakoukoli ambici na následné vyhovění žalobě.

Dále se stěžovatel v kasační stížnosti vymezil vůči správnosti zjištění městského soudu, dle kterého měla být doba jeho neoprávněného pobytu na území České republiky delší, nežli doba jeho oprávněného pobytu. Stěžovatel má za to, že takové zjištění je v rozporu se skutečností, a jako takové mohlo nepříznivě ovlivnit navazující závěr městského soudu o přiměřenosti uložení správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelem spatřovaná nesprávnost daného zjištění pramení z odlišného náhledu stěžovatele a městského soudu na posouzení a relevanci oprávněnosti pobytu stěžovatele na území České republiky v době probíhajícího správního řízení. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud do souhrnu doby neoprávněného pobytu stěžovatele započítal rovněž dobu, po kterou bylo vedeno správní řízení o správním vyhoštění stěžovatele, což jej vedlo ke konstataci převahy doby, po kterou stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně. Podstatou dané kasační námitky je nesouhlas s takovým postupem městského soudu. Dle stěžovatele je třeba na jeho pobyt na území České republiky nahlížet jako na pobyt oprávněný, je-li řeč o době, v níž probíhalo řízení před správními orgány.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že zde není právní norma, která by spojovala s probíhajícím řízením o správním vyhoštění oprávnění účastníka takového řízení k pobytu na území České republiky (tj. ve smyslu pobytového oprávnění cizince). Pokud stěžovatel namítal, že jeho pobyt byl oprávněný skrze jím podávané opakované žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu (jeho tvrzení zde však zůstává ve zcela obecné rovině) ve spojení s ustanovením § 87y zákona o pobytu cizinců, pak nezbyvá zdejšímu soudu než poukázat na to, že odkazované ustanovení tohoto zákona se vztáhne pouze na rodinné příslušníky občana Evropské unie, kterýmžto stěžovatel dle názoru městského soudu v době vydání rozhodnutí žalovaného nebyl. Městský soud proto nepochybil, pokud konstatoval, že pobyt stěžovatele na území České republiky byl neoprávněný, ani když na základě tohoto dospěl následně k závěru, že délka jeho neoprávněného pobytu přesahovala délku pobytu oprávněného. Ani tato námitka proto není dle názoru Nejvyššího správního soudu důvodná.

Pokud stěžovatel poukazoval na konstataci městského soudu, dle níž žádost o udělení pobytu nezakládá fikci oprávněného pobytu na území dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že daná úvaha městského soudu je pravděpodobně toliko reakcí na značně obecnou formulaci části žalobní argumentace stěžovatele, dle níž byl žalobce v dobré víře ohledně pozitivního budoucího výsledku řízení o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Ze strany městského soudu se tedy jednalo o reakci na možné konotace stěžovatelovy místy nikoli zcela srozumitelné žalobní argumentace, přičemž takový postup městského soudu nemohl dle názoru Nejvyššího správního soudu zatížit jeho rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, neboť jím vysloveným závěrem byla v podstatě vypořádána námitka, kterou stěžovatel (jak nyní v kasační stížnosti naznačil) nezamýšlel vznést.

Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelovy námitky proti napadenému rozsudku důvodnými, a rovněž nedospěl k závěru, že by se jednalo o rozsudek nepřezkoumatelný v jiných ohledech než stěžovatelem vytýkaných. Z tohoto důvodu, postupem dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s., kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost.

Výroky stran náhrady nákladů řízení se opírají o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 tohoto zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů, které mu v tomto řízení vznikly. Žalovanému, kterému jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčí z důvodu jeho procesního úspěchu, Nejvyšší správní soud náhradu nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly důvodně vynaložené náklady, které by přesahovaly rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu